

ZASVĚCENÝ ŽIVOT

To ráno se jí příliš vstávat zpod vyhřáté peřiny nechtělo. Nicméně se jako vždy téměř okamžitě rozhodla vstát. Odhrnula obyčejné zašedlé závěsy a lehce si protáhla rozlámané tělo. Další den plný dychtivé a nezištné pomoci Hedvice právě začínal.

Nevěděla vlastně proč, ale odmala vždy cítila křivdu, když viděla kohokoli bezmocného na ulici. Probouzelo se to v ní a pokaždé chtěla utíkat, křičet. Něco udělat. Vyřvat tu nespravedlnost do světa. Proč někteří musí trpět až za hranice myslitelných možností a jiní o tyto chudáky ani pohledem nezavadí?

Proto nebylo žádného divu, když přišlo období rozhodování, co v životě dál, kam jít. Bez mrknutí oka si byla jistá, kam patří a kde se nalézá její místo. Po studiích tedy jakoby samozřejmě zamířila hledat práci do ústavů určených lidem s nejrůznějším postižením. Pochopitelně nebylo nic nesnadného sehnat takové místo a brzy se stala ošetřovatelkou mentálně postižených lidí.

Tehdy se v daném ústavu pro spoustu ošetřovaných mnohé změnilo – s Hedvikou to nebylo jen klasické neosobní zacházení „sem pojd'te, tady se posad'te, nikam nechod'te“, ale ten kus citu, ten vycítil a rozpoznal v sobě ihned každý. Rozdávaná něha, všeobjímající péče i Hedvičina neuvěřitelně nezlomná trpělivost přinášely ovoce každíčkým momentem jejího působení v ústavu. A ať už to bylo nekonečné kázání nadřizené, která neuznávala tyto jaksi „příliš měkké“ postupy, či obrovská fyzická náročnost (manipulace s mnoha lidmi nespočetněkrát během každodenní pracovní doby z lůžka/vozíčku a zpět a jiné), Hedviku nezlomilo nic, spíše naopak. Kdo ji tenkrát viděl, sám musel uznat, že má co dočinění s jemnou a vysoce inteligentní bystrou ženou, která rozdává každým okamžikem žití kus svého srdce, obětuje sebe sama. Kdyby však měl někdo možnost jí tehdy nahlédnout až tam dovnitř, do jejího citlivého nitra, ucítil by neklid a zmítání. Vlastní boj. Nekonečné přemítání. Bylo tam ukryto totiž něco, co nikdy sama nahlas nevyslovila, ale nedalo jí to spát.

V ústavu se vlastně neprávem nacházela také Erika, mladá, tichá a skromná žena. Ne že by bohužel nevladnula fyzické postižení, které ji připoutalo doživotně na vozík, duševně však postižená nebyla ani jediným coulem. Spíše naopak by jistojistě mezi svými vrstevníky vynikala jasným úsudkem, detailním postřehem, přirozenou chytrostí. Protože však už nebyla dítě ani student, postrádala rodiče a znala vzdáleně jen odmítavé příbuzné, zařadili ji do zdejšího ústavu pro postižené.

Hedvika už od začátku cítila k této dívce něco zvláštního. Jak to jen vyjádřit. Cit? Pocit? Pohnutka? Slitování? Soucit? Možná taky všechno, možná snad něco více. Důležitý se však stal její každodenní vnitřní boj – práce s kolektivem či...? Jak jen pokračovat? Dlouho a dlouze uvažovala o skutečnostech svého poslání, ale nakonec přece jen volání svého záchranného a trochu snad i mateřského citu podlela.

Po netrpělivém čekání, vysvětlování i vyřizování se nakonec společně dočkaly. Erika sice nejprve nedůvěřivě, ale po nedlouhém váhání, nadšeně a vděčně přijala Hedvičin návrh. Totiž být v Hedvičině opatrovnictví, kdy se o ni tato dobrosrdečná osoba bude starat klidně celých 24 hodin denně a pomůže jí rozvinout její duševní talent. Hedvika dokonce neváhala nechat přestavět vše potřebné ve svém skromném domku a po dlouhém loučení opustit i dočasné působiště svého jedinečného poslání, tedy ústav.

Nyní už bychom snadno nahlédli Hedvice do vlastního já, neměla co skrývat. Její malý boj, završený přátelskou a pomocnou láskou, byl pomalu vyhrán a už jí jen přidával na oduševnělé kráse, čistotě a energii.

P.S. Pokud byste někdy tuto jedinečnou dámu toužili spatřit, jste rozhodně zváni. Sic v pokročilém věku postupujícího stáří, i přesto ji stále najdete trpělivě vozit svou pacientku po šedivých křivolakých kostkách místních chodníků všedního obyčejného maloměsta.